

Континуитет са прошлошћу

● Професор Миша Поповић сматра кикиндски симпозијум „малим чудом“

КАДА ово будете читали учесници „Тере“ махом ће бити у својим пребивалиштима, оставивши Кикинди завршене велике скулптуре и дела која ће обогатити фонд галерије. Повремено ћемо вас обавештавати о даљој судбини онога што су направили, а данас вас упознајемо с последњим од аутора.

МИША ПОПОВИЋ (1925) рођен је у Приштини, али је од своје прве године Београђанин. На београдској Академији завршио је школовање 1948. године. Од тада до данас излаже. Учесник је многих значајних изложби у земљи и иностранству (Париз, Лондон, Рим, Хаг, Александрија, итд.). Дела му стоје у музејима и приватним колекцијама у иностранству, први јавни споменик (Васи Пелагићу) извајао је 1949. године, последњи 30 година касније (фонтана за „1. мај“ — Пирот). Ликовне награде добијао је на Медитеранском бијеналу у Александрији, београдском Октобарском салону, у Хагу (награда „Рено“), на разним конкурсима. Професор је на Факултету ликовних уметности у Београду од 1950. године. Долазан на „Теру“ морао је прошле године

да одложи, јер је био позван у САД, где је као гостујући професор предавао један семестар у Олбенију, држава Њујорк... Ово мало података тек је наговештај репутације нашег саговорника.

— Професоре, дуго радите са студентима. Да ли то омета Ваш рад скулптора, излагача?

— Напротив! Педагошки рад је изазов... Из генерације у генерацију долази млади са својим афинитетима, идејама које су често — на изглед — у супротности са неким традиционалним законитостима ликовног изражавања. Одговори на те супротности траже се заједнички, а то ме као уметника одржава „на одређеној температури“, не дозвољава мировање, што је, мислим, једна од главних ствари... Уметнички мотив се извлачи из живота средине, сарадње с људима. Одговор који тражим и дајем студентима, увек је и одговор себи — уметнику... Права уметност не одштампава, већ мора да покреће своје време.

— Како се осећате овде?

— Ово прија и одушевљава... Био сам на много симпозијума. Ово је нешто посве другачије — начин на који се до њега дошло,



Скица професора Мише Поповића „нарасла“ је у скулптуру високу 1,5 метар

на који се одржава. Његов константан раст доназује да има праве основе, што је првенствено заслуга ИГМ. Види се колико је љубави уложено да се овај амбијент спаси од заборавља, да се на изузетан начин постигне континуитет с прошлошћу. Све функционише без буне и помпе, али тим ефикасније. На страну то, што као уметник не знам да игде постоје ованге могућности за теракоти... Овај простор, све могућности које пружа, брига и сарадња људи из ИГМ „Тоза Марковић“, све је то мотивација да уметник у себи покрене све чиниоце, како би нешто направио најбоље што може у складу са својим афини

тетима.

— Колико су корисне ованге активности?

— Мислим да су досадашњи резултати „Тере“ одговор: за три године настала је изванредно вредна галеријска колекција и велики номади који одговарају и просторима нашег града и просторима у кругу ИГМ. У сарадњи су сви нашли могућности и изгледе за остварење својих планова и жеља: уметници да се онушају и искажу на нов начин, град и „Тоза“ да оплемени средину и дух својих радника, грађана... Због свега тога прија ми средина у којој је створено ованго „мало чудо“!

Хрвоје Радовановић